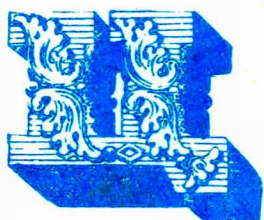
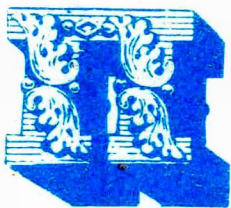

ЖОВТЕНЬ

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 20 (1086)

Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Гарно сміється той...

хто сміється останній!

МІЙ СВЯТКОВІ ТЕМЕРАМ

ОД ЩИРОГО СЕРЦЯ ВАШОГО ПЕРЦЯ

Шановним друзям-читачам. Кожному — особисто.
МОЄ ШАНУВАННЯЧКО, ДРУЖЕ ЧИТАЧУ! ВІТАЮ ІЗ
СВЯТКОВОЮ ЦЮ ДНИНУ ТАКОЖ І УСЮ ТВОЮ СЛАВНУ РО-
ДИНУ!

УСІМ, КОГО ЖОВТНЯ СВЯТІ ІДЕАЛИ ВЕЛИ НА ЗВИТЯГУ,
НА ТРУД НАДИХАЛИ, ХТО ЗАДНІХ НЕ ПАС, НІ У ЧІМ НЕ
ЛУКАВИВ, А ЧЕСНО ТРУДИВСЯ ДЛЯ СПІЛЬНОЇ СПРАВИ:
СТАРАВСЯ РОБИТИ ВСЕ ГОЖЕ, ДО ДІЛА, ЩОБ РІДНА ЗЕМ-
ЛЯ І ЦВІЛА Й МОЛОДІЛА, ПРИМНОЖУВАВ СИЛУ ПІ ТА БА-
ГАТСТВО, ВІДСТОЮВАВ ЛЮДУ ТРУДЯЩОГО БРАТСТВО, —
УСІМ ВАМ НАЙКРАЩІ Я ШЛЮ ПОБАЖАННЯ, УСІМ — ЩИ-
РОСЕРДЕ МОЄ ШАНУВАННЯ!

Героєм Соціалістичної Праці — бригадирам
гірників Анатолію Олександровичу АКСЮТЧЕНКУ
з очисного забою шахти імені газети «Соціаліс-
тичний Донбас» виробничого об'єднання «До-
нецьквугілля» та Петру Никифоровичу ГОНЧАРУ-
КУ з очисного забою шахти «Комуніст» виробни-
чого об'єднання «Шахтарськантрацит». Колекти-
ви цих бригад достроково завершили свої п'яти-
річні завдання.

НЕХАЙ БОГАТИРСЬКА ВАМ СИЛА
ПОТРІТЬСЯ, НЕХАЙ ВАМ У ПРАЦІ І
ДАЛІ ГЕРОЇТЬСЯ!

Анатолієві Павловичу ГОРБЕНКУ —
буряководові з колгоспу імені Лені-
на Устинівського району Кірово-
градської області, який протягом ос-
ра понад 400 центнерів цукрових бу-
років.

ХОЧ ПЕРЕЦЬ — НЕ ЦУКОР,
ЗВІСНО, ТА МАЮ СОБІ НА-
ДІЮ, ЩО В ЗГОДІ НА СПІЛЬ-
НІМ ПОЛІ ІЗ ВАМИ ТРУДИ-
ТЬСЯ БУДУ. РОСТІТЬ ВРОЖАЇ
СОЛОДКІ ХОРОШОМУ ВСЬО-
МУ ЛЮДУ, А Я УЖЕ ДЛЯ ПО-
ГАНІХ — ПЕРЦЮ НЕ ПОЖА-
ЛЮ.

Хліборобам Дніпропетровської, За-
порізької та Харківської областей, які
першими закінчили цьогорічні жнива.

У П'ЯТИРІЧКИ ВИРІШАЛЬ-
НИЙ РІК ВИ ПЕРШИМИ ЗАСИ-
ПАЛИ ЗАСІК. ЗА СВІЖУ ПА-
ЛЯНИЦЮ НА СТОЛІ — УКЛІН
ВАМ, ХЛІБОДАРИ, ДО ЗЕМЛІ!

Степанові Михайловичу ПОЛІЩУКУ
— лісничому Верхівського лісництва
Острозького лісгоспагу на Ровен-
щині, якому Указом Президії Верхов-
ної Ради УРСР присвоєно звання За-
служеного лісвода УРСР.

ЗАСЛУЖЕНУ ЧЕСТЬ ОД-
ДАЮ ЛІСОВОДУ, ЯКИЙ ПО-
ХАЗЯЙСЬКОМУ ЛЮБИТЬ ПРИ-
РОДУ, ОБЕРІГАЄ, ВИРОЩУЄ
ЛІС І САМ ДО ЗАСЛУЖЕНО-
ГО ДОРІС!

Герою Соціалістичної Праці, лауреату Державної премії СРСР, бригадирові будівельників
І. Д. ГАНЧЕВУ з тресту «Нікопольбуд». Колектив
бригади виконав п'ятирічку за 2 роки 10 міся-
ців, першим у республіці довівши виробіток на
кожного монтажника до 100 тис. крб. у рік на
спорудженні житлових будинків.

СПАСИБІ ВАМ, БРИГАДИРЕ, І ВСІЙ
СЛАВНІЙ ВАШІЙ БРИГАДІ ЗА ОШАТНІ
НОВІ КВАРТИРИ, ЩО ТІ ЛЮДИ ТРУДЯ-
ЩІ РАДІ. ТОЖ ВІД ІМЕНІ ІХ ГОТОВ Я
ПОБАЖАТЬ ВАМ ДОБРА-БУЙНОКВІТТЯ,
ПОНАДПЛАНОВОГО ЗДОРОВ'Я, ПО-
НАДНОРМОВОГО ДОВГОЛІТТЯ!

Прядильницям Алевтині МОРОЗОВІЙ з Корос-
тенської бавовнопрядильної фабрики та Альбіні
КРУГЛОВІЙ з Херсонського бавовняного комбі-
нату, які виконали за п'ятирічку по 15 річних
завдань.

ПРОТЯГЛИСЯ ПРЯДИВА, ПРЯДИВА-
ДИВА, ЗНАЮТЬ ПРО ТІ ПРЯДИВА КИЇВ
І МОСКВА. БУДЬТЕ Ж ВИ ПОПЕРЕДУ
ЗАВШЕ У ТРУДІ, ХАЙ СЕРЦЯ ДОВІКУ
ВАМ БУДУТЬ МОЛОДІ!

В'язальниці Феодосійської панчішної фабри-
ки, делегатці XXV з'їзду КПРС Вірі Никифоровні
БОРИСОВІЙ, яка за неповних п'ять років вико-
нала два п'ятирічні завдання.

МЧАТЬ МОДНИКИ І МОДНИЦІ, У МА-
ГАЗИНАХ ТОВПЛЯТЬСЯ, З АХАМИ І
ОХАМИ ЗА ВАШИМИ ПАНЧОХАМИ.
ХАЙ ВАМ НИТОЧКА НЕ ОБРИВАЄТЬСЯ,
ЩАСТЯ-ДОЛЯ ВАМ ПОСМІХАЄТЬСЯ!

Футбольній команді «ШАХТАР» —
володареві Кубка СРСР 1980 року.

ЧУДОВО, ХЛОПЦІ! МОЛОД-
ЦІ! ОРЛИ! — КРИСТАЛЬ ФУТ-
БОЛЬНИЙ ВТРЕТЕ УЗЯЛИ! БОГ
ЛЮБИТЬ ТРІЦЮ — КАЖУТЬ
НЕДАРМА, ХОЧ, ЯК ВІДОМО,
БОГА І НЕМА. ПОТРІЙТЕ Ж
БРОНЗУ Й СРІБЛО! НУ, А ДА-
ЛІ Й НА ЗОЛОТІ НАЦІЛЮЙ-
ТЕСЬ МЕДАЛІ.

Отак послухаєш оті «бі-бі-сі», «вільні Європи», різні там інші «голоси», а на додачу ще й політиків буржуазних деяких і аж мороз у тебе по за шкірою і аж самій себе жалко стає: що тільки з нами, селянами, Радянська влада зробила, до чого довела!

Ну, таке ж уже добро було... Ну, колись... Ну, до революції... Ну, при цареві Миколці та всіх його дідах і прадідах...

Прокинувся, поспідав не поспідав і біжи мерщій на Шпоньчину ниву наймитом із п'ятнадцятого снопа жати... Жнеш собі і не думаєш, що твій лан перестоє, що твоя пшеничка висипається... І знаєте, чого не думаєш? А того, що в тебе ні лану, ні пшенички.

Шпоньці — важко було. Бо треба ж дутися, мов жабі, багатіти, докупити ґрунти стягати, кров із робочої людини пити, а нам — ні. Бо в нас же ж — ні кола, ні двора. Бо ми ж вільні люди! Вільні від землі та худоби, вільні від науки та культури... Ну, кругом тобі — наймити, кругом — злидні.

Хочеш — аж у Таврію плентайся до живодерів у ярмо шию стромляй, а хочеш — до наших рідних, до полтавських глитаїв наймайся...

І раптом — революція. Жовтнева. Раптом — Радянська влада. Що ж вона з нами, наймитами на чужому полі, зробила! До чого довела!

— Досить, — каже вона до селянина, — ланцями трусити, досить наймитувати! Бери Шпоньчину землю. І не з п'ятнадцятого снопа, а всю. Скільки на ній виростиш — стільки й твого. Розпоряджайся як хочеш...

Ну, ви самі подумайте: навіщо вільному злидню отакий клопіт? Раніше Шпонька думав, як отим усім добром, наймитовою працею нажитим, розпорядитись, а тепер сам голову суши.

Та нехай би вже й це, нехай би вже й Шпоньчина земля. Уже якось би на воліків гейкав, на коненят нокав та й обробляв. Так Радянська влада знає що придумала?

— Мілко, — каже, — орете. Чого доброго, своїми коненятами та воліками землю занекаєте.

І дала трактори. А тракторам же ж тісно в отих наших межах, їм подавай поля по сто, а то й більше гектарів.

І взяла нас Радянська влада та й у колективи об'єднала. А трактор — межі розорав...

Боже ж мій, боже! Та чи ж знаєте ви, що для селянина прапрадідівська межа! Та це ж святиня! Бувало, вореться кума Грицька батько в землю сусіди, батька мого чоловіка Митрофана, і почи-

Що з нами

Радянська влада зробила...

(Із циклу «Оповідки полтавської тітки»)

нається свячення. Спочатку батогами та істиками, а потім уже занозами та голоблями...

Отаке святе місце межа, котру тракторами розорано.

Та й інше візьміть... Як було раніше? Народила тебе мама і що хочеш роби: хочеш — живи, хочеш — помирай від усяких там болістів, од чуми всякої. Ніхто тобі нічого. Ти вільний. А тепер? Ще й на світ не народився, а твоїй мамі уже дородову, уже й післяродову відпустки... А з тобою що роблять? Тільки-но ти на світ білий оченятами блимнеш, а тобі вже прививки, уколи різні.

— Живи! — кажуть. — Будь здоровий, мов дуб! Щасливим будь!

Хіба це не примус? Хіба це не утиск особистості?

Ну, вижив ти, ну, підрунився. І знов на тебе Радянська влада наїдає. До революції що: зі-

п'явся на ноги — і на толоку. На свіже повітря. Гусей або свиней пасти. А тепер? Сім років стукнуло — до школи. Навісять ранця з книжками і на цілих десять років у класи. Різними фізиками та хіміями, літературами та математиками голову забивають. Хочеш не хочеш — вчися, умарозуму набирайся. Не будеш вчитися — до відповідальності. Бо ж, відповідно до Закону, освіта середня, безплатна та ще й обов'язкова.

Ну, нехай би вже середня, нехай би вже безплатна, а навіщо ж ото ще й обов'язкова?

Знову примус, насилля над мізком твоїм.

Скажімо, ти якось там уже відмучився, закінчив навчання. До роботи став. Думаєш, спокійно проживеш? Радянська влада як не підвищення кваліфікації так іще якесь підвищення по службі придумує. І знову — пнися, і знову — голову суши.

Замість церкви божої — тобі кіно, театри, тобі радіо і телебачення, палаци спорту і стадіони.

Раніше прийшов би з чужої роботи, помолився богу, упав би на лаві чи на печі і спи, як убитий, аж доки півні заспівають. А тепер — хоч як натомишся: футбол або хокей дивися, на виставу чи концерт поспішай, культурний рівень підвищуй...

Раніше нашого брата селянина до управління кінями та волами тільки й допускали, а тепер того й дивись: у ланкові чи бригадири, або аж у голови колгоспу висунуть. Та що там висунуть! От візьмуть тебе та ще й депутатом оберуть. Оберуть, і тоді вже ти ніяк не відкараскаєшся: депутатствуй. Заправляй ділами в сільському, районному, обласному, республіканському, а то й у всесоюзному масштабах. Отак, як наш Тимо, майстер машинного доіння. Обрали його — і тепер кидай печене й варене та їдь до Москви. У Верховній Раді засідай. Радянські закони затверджуй.

Ось що з нами, колишніми наймитами, колишніми злиднями Радянська влада зробила, до чого вона нас довела...

Питаєте, чого за нас «бі-бі-сі», «вільні Європи», інші «голоси» та політики буржуазні отак клопочуться? А щоб знову зробити вільними від землі та худоби, від науки та культури — кругом тобі наймитами, кругом тобі злиднями. Щоб капіталістичне ярмо на шию накинати.

Але даремна праця. Не ті часи, не той селянин, щоб його можна було крокодилячими сльозами розжалобити. Він лакей імперіалізму наскрізь бачить.

Яким ДАВИДЕНКО.

м. Полтава.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Піді випиши ще одного казана для пророків, бо у цей всі не вміщуються.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Петро Олексійович СЛІПЧУК протягом тридцяти років був одним з найактивніших авторів «Перця». Його дотепні, політично гострі байки були окрасою нашого журналу. Раптова смерть обірвала творчий шлях популярного поета-байкаря.

Сьогодні подаємо три байки П. Сліпчука, які ще ніде не публікувалися.

СПОВІДНЕ

Повчав суворий мораліст:

— Чого ув'яз до байки? Що тобі в ній любе?

Та в неї вік, як в зайця хвіст,

Вона, мов та столітня баба, з'їла зуби!

Відмовив я: — Моя любов то, добра і трудна.

Їй все віддав, що міг, — сповна,

Ще молоді безсонні ночі,

Днів півжиття, наповнених турбот робочих, —

Та ми не йшли крильця тепленького шукать.

Лірично-гнівний Глібов з мудрецем Криловим

Навчали сміх і гнів народу пізнавать,

Дем'ян, мужик той Вредний*, мужнім словом

Вчив ворогів сатирою шмагать.

Тож у годину грізну, в дні війни важкої

Обрав я Байку, як різючу зброю,

Шукаючи нещадних, мов набой, слів,

Щоб цілили у ворогів,

Щоб сміх пік вражу силу

І хоч би чимсь народові поміг в борні

Осикий кілок убить фашистам у могилу.

А нині — в мирні, чистонебі дні

Воюєм з нею проти хижо-вовчої сверблячки,

Приперчует палійські душі навісні

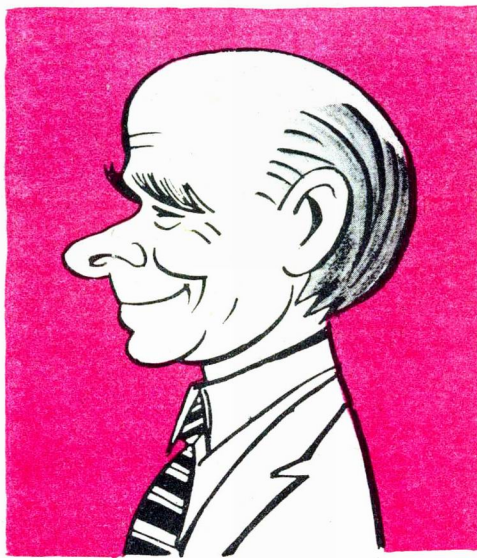
Та наші, внутрішні гіркі болячки.

Скажіть: то можна Байку хоронить?!

О, ні! Їй не зраджу ні на мить,

Поки прядеться нить.

* Дем'ян Бедний свої байки та сатиричні вірші підписував іще ім'ям Мужик Вредний.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

КІТ І МИША

Сіренька Миша бачила здала,
Як Лев припер в кущі теля,
Як смачно їв м'ясе ситеньке,
А потім спати ліг, напившись води.

Отож вона тихенько
Підкралася туди
І мовчки здобич уминає.

«Оце, — радіє, — гарно й Миша попоїсть,
Як злодій Лев дрімає!..»

Та де — нежданий гість:

Котюга з дуба
На Мишу ласо позира.

У сірої від страху серце завмира:
Бо хто б це квапивсь ворогу на зуби?!

А що робить? Як зламати з Котом?

Вже смерті тінь звиса над нею...

Надумалась узять брехнею

І грізно повела хвостом:

— Ти як посміє тут лазить по деревах?!

Лев сплять, ще можеш їх збудить.

Тікай, як хочеш зайвий день пожити!

— Пожити?.. Ти хто така?

— Я... секретарка в Лева.

— Ах, секретарка! Я у нього — помічник!

Давайте познайомимось з вами!..

Швиденько з дуба — скік!

І захрумтів смачненько кісточками.

* * *

У хижаків завжди: кого хто роздере,
То того й правда верх бере.

ДОБРИЙ УРОК

БАЙКА

В селі сусідньому, залізши в хлів,
Вовк людям лиха наробив.

Одначе виніс цілі шкуру й ноги,

Тож нахвалює: — От силу дужку маю!

Ніщо мені копита, гострі роги, —

Ведмеда дужого здолаю!

Ось тільки хай потрапить в лапи —

Геть роздере, неначе шолудиву шкапу!..

Ведмедеві той вовчий шарварок набрид:

— Чого сваритись, силою лякати?

І зуби виставлять не слід,

Бо можна добру задачу мати.

Який із ворожнечі толк?

— О, він погрожує! — завив шалено Вовк. —

Ні, нам не вжитися повіки!..

І, клацнувши зубами, миттю кинувся у бій,

А в поміч два шакали ще — умом каліки.

Ведмідь озлившись: — Так ось же ти який!..

Немов курча, схопив лихого забіяку,

Підняв та об дорогу що є сили — трах! —

Аж блискавки змигнули Вовкові в очах.

Шакали з переляку

Тихцем пропали у кущах.

Лихим затамить слід: щоб голова вціліла,
Біди сусіду не готуй — у нього теж є сила!

З литовського гумору

Уже близько п'ятнадцяти років минуло з того часу, коли в литовський сатиричний журнал «Шлуоту» («Мітлу») вперше прийшов Кіндзюліс. Кіндзюліс створив і пустив на сторінки «Шлуоти» гуморист Вітаутас Мікалаускас.

Кіндзюліс швидко полюбили читачі. Він помандрував в інші республіки СРСР.

Литовський народний поет Теофіліс Тільвітіс назвав Кіндзюліса «доктором філософії». Що ж, це йому надає більшої гордості. Вірю, що Кіндзюліс переживе нас усіх і не гніваймось, що він всюди буде сунути свій ніс, підходитиме до нас, коли ми його зовсім не чекаємо. Будемо поблажливими до нього — таке вже його покликання.

Йозас БУЛОТА,
головний редактор «Шлуоти».

ТУТ ПІДІЙШОВ КІНДЗЮЛІС...

Дуже розмальована, не першої молодості дівка вилізла на маленькій станції. Обережно сідаючи на візок одного колгоспника, спитала:

— Чи цей кін не з лякливих?

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Він назад не дивиться.

— Тепер багато говорять про жертви! — ведуть розмову чоловіки коло ресторану. — А ви знаєте, що таке жертва?

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Коли всі п'ють, а один платить.

* * *
— Тільки встигла сісти в поїзд і вже гроші витягли, — плаче жінка.

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— А чого чекатиме? Це ж швидкий поїзд.

* * *

Група чоловіків говорить про погоду.

— Якби полив ще такий теплий дощик, то все на очах із землі вилізло б!

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить: — Чоловіки, чи ви не збожеволіли часом?! Два дні тому я свою тещу поховав...

* * *

Один оратор у колі друзів гаряче говорив:

— Нещасний світ! Серед десяти ви знайдете дев'ять дурнів і одного ледачого.

Тут підійшов Кіндзюліс і спитав:

— А до якої категорії належите ви самі?

* * *

Один чоловік спитав знайомого адвоката:

— Чому обвинувачений вислухав рішення суду стоячи?

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить: — Тому, що після цього доведеться довго сидіти.

* * *

Коло книготоргу говорять два поети.

— Мої вірші переживуть мене!

Тут підійшов Кіндзюліс і спитав:

— Невже ви так швидко помре?

* * *

Громадянка сварливого характеру жаліється своїй родичці, що приїхала з села:

— Мій чоловік помер на п'ятий день після весілля.

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Щасливий, довго не мучився.

* * *

— Дайте, нарешті, поїсти! — вже з серцем говорять три чоловіки, що довго чекають у їдальні.

— Почекайте хвилиночку. Я приведу офіціантку.

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Дякую, ми не людоді.

* * *

У крамниці один громадянин звертається до продавщиці:

— Скажіть, де ваш завідувачий сидить?

Тут підійшов Кіндзюліс і спитав:

— А звідки ви знаєте, що він уже сидить?

* * *

— Яка жінка може сказати завжди, де її чоловік?

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Вдова.

— Ну як, сподобався новий кінофільм?

— Рецензенти лають.

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Значить варто подивитися.

— Що?! Ви хочете цю картину купити за чотири карбованці? Але ж одне полотно коштувало чотири карбованці двадцять копійок!

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Але ж воно тоді було чисте.

Говорилися про правила ввічливості.

— Чому хазяїн проводить гостей до самих дверей? — хтось спитав.

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Хоче впевнитись, чи й справді пішли...

Не подобається мені той Йонас і все? Що зробити, щоб він до мене в дім не ходив?

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Позич йому грошей.

Парочка зупинилася коло розлогого дерева.

— Якби цей дуб промовив, багато, ой багато чого міг би розповісти, — говорить хлопець.

Тут підійшов Кіндзюліс і мовить:

— Перш за все, він сказав би, що він не дуб, а ясен.

Засперечалися двоє:

— Ти справжній осел!

— А ти віця!

Тут підійшов Кіндзюліс і спитав:

— За що ви тварин ображаєте?

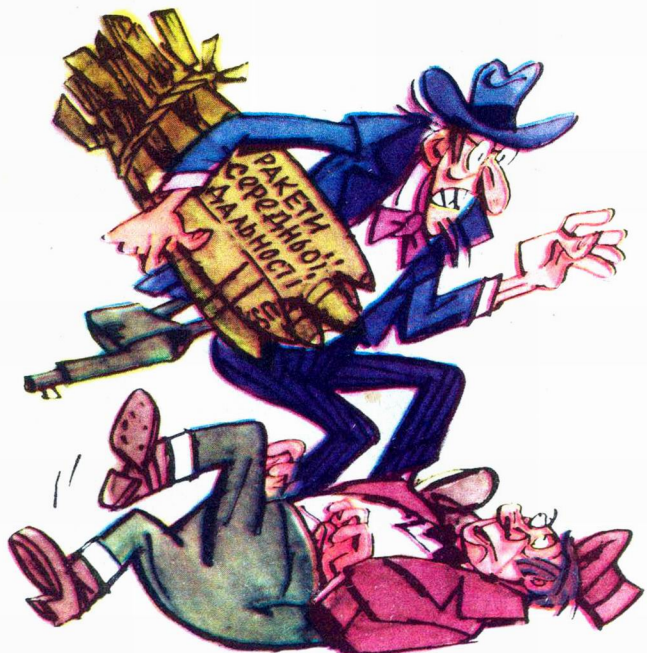
Переказала з литовської
Раїса ГРИГОРОВА-ПЕТКЯВИЧЕКС.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

Були б пиріжки — будуть і друзки.

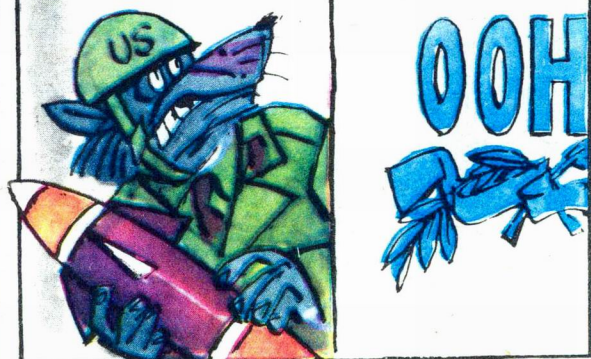
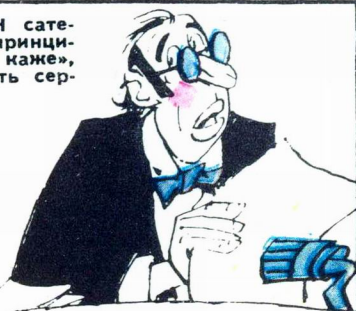

Просить покорно, наступивши на горло.

Не дурний крив
пустити з рук.

На Генеральній асамблеї ООН сателіти США змушені діяти за принципом «Скачи враже, як пан каже», щоб не потрапити в немилість сердитого пана.

Сказав би словечко, та вовк недалечко.

Старий багато знає, а ще більше забув.

— Ти помітила, що Петренко перестав сміятися, коли Іван Іванович анекдоти розповідає.

— А його дядько став начальником Івана Івановича.

ЛІМІТ НА ПОРУБКУ

Тільки-но поїзд рушає з місця, як пасажир у вагонах починають між собою розмовляти. Однак спочатку то ще не розмови у повному розумінні цього слова, це, сказати б, лише виступи-монологи. Один згадає про Крим, інший — про Рим, а третій — взагалі про попову грушу. Так тягнеться до того моменту, поки хтось не порушить якоїсь хвилюючої теми, після чого присутні, уподібнюючись відомому персонажу Ярослава Гашека, починають вигукувати: «Аналогічний випадок мав місце і в нас». Ось тоді, уважайте, вже починається справжня розмова, що розгоряється, наче ватра.

Так само було й цього разу у вагоні поїзда, котрий, майже не вибиваючись із графіка, віз нас до Івано-Франківська.

— У нашій конторі, — знічев'я завів один із пасажирів, — я вже пережив чотирьох завідуючих. І що цікаво: кожний новий, приходячи, передусім наказував пересунути його стіл в інший кут кабінету. Нове місцезнаходження стола мало немовби символізувати інший, відмінний від попереднього, стиль керівництва.

— Е, що там столи! — відгукнувся сусід. — Столи — то дурне. От у нас, коли прийшов новий начальник, то відразу розпорядився перенести свій кабінет в інше крило будинку, для чого довелося робити капітальний ремонт всього приміщення: одні кімнати перегороджувати, в інших — ламати стіни.

— Охо-хо! — іронічно посміхнувся третій пасажир. — Нам би та ваші клопоти. Столи, кімнати... От коли до нас прийшов новий голова колгоспу, то вирубав цілий яблуневий садок, натовість посадив сливовий, який ще казна-коли почне плодоносити. Сливи, бач, видалися йому рентабельнішими...

— О! Аналогічний випадок мав місце і в Івано-Франківську, — вихопився четвертий пасажир. — Хто бував у нас, той, мабуть, звернув увагу на гарну, обсажену чудовими деревами дорогу, котра веде з Івано-Франківська до Тисмениці. Росли там ясени, клени, акації. Та раптом, з доброго дива, їх вирішили зрубати. І протягом кілометра ці здоровезні дерева, які могли ще довго стояти та оберігати дорогу від снігових заметів, наклали, як той казав, кроною.

Я пригадав ту дорогу й ті гарні дерева. І, приїхавши до Івано-Франківська, поцікавився в обласному управлінні будівництва та експлуатації шосейних шляхів, навіщо це було зроблено. Однак ні заступники начальника управління Я. І. Коритко та М. Д. Сендерський, ні головний технолог А. С. Зеленчук нічого до тьми пояснити не могли, сказали лише, що там начебто мають посадити щось червонолисте, що питання погоджено з архітекторами, а взагалі докладно в курсі цієї справи сам начальник управління В. Т. Окунев. Та розшукати В. Т. Окунєва, на жаль, не вдалося: в управлінні сказали, що він напередодні захворів, але ні вдома, ні в лікарні ми його не застали.

Зате вдалося встановити, що цю порубку не було погоджено ні з державною інспекцією лісів, ні з держінспекцією по охороні природи. До останньої не було подано й проекту нових насаджень, що слід обов'язково робити в таких випадках. Правда, начальник обласної інспекції по охороні природи В. О. Савчук запевнив, що коли шляховики найближчим часом не подадуть проекту, то інспекція порушить питання про позбавлення керівників шляхового управління чергових премій. Це, звичайно, добрий захід. Він може якоюсь мірою стримати завзятих шляховиків від дальших самодіяльних порубок. Але зрубано вже не відновиш. Доведеться трохи зачекати. Якихось двадцять-тридцять років...

У зв'язку з цим, за не дуже складною асоціацією, мені згадалася недавня розмова з директором науково-дослідного інституту лісового господарства та агролісомеліорації ім. Г. М. Висоцького професором П. С. Пастернаком. Петро Степанович стурбовано говорив:

— Зараз працівники лісової промисловості порушують питання про зниження віку лісів для рубки. Виробничників можна зрозуміти: їм потрібна сировина. Але нас це тривожить. Питання це дуже не просте, вимагає ретельного вивчення і дослідження. Тут справді треба сім раз відміряти, а вже потім рубати.

Та поки вчені вивчають, досліджують, дискутують, деякі практики вже діють.

За прикладами далеко їздити (маю на увазі, з Івано-Франківська) не доводиться. Міститься тут

виробниче об'єднання «Прикарпатліс», якому підпорядковані майже всі ліси області. А в лісах тих, як відомо, ведуть порубки суцільні і санітарні. Мета останніх — очистити площі від пошкоджених, хворих дерев, щоб сусідні, здорові, могли краще рости. Обсяг пошкодженої деревини спеціалісти визначають заздалегідь і відповідно має бути встановлений ліміт на санітарну рубку.

Так за теорією. А на практиці відбувається ось яке дивогляддя... В Ділятинському лісокомбінаті при наявності 2400 кубометрів пошкодженої деревини ліміт на її вирубування встановили аж 14.300 м³. У лісокомбінаті «Осмолода» при наявності 7 тисяч кубометрів встановили ліміт на тридцять тисяч, у Ворохтянському виявили 9,5 тисячі кубометрів, а ліміт визначили аж на 40 тисяч кубометрів. У цілому ж у державному лісовому фонді області на перше січня цього року було обліковано близько 177 тисяч кубометрів деревини, що підлягала санітарній рубці. А ліміт об'єднання встановило в розмірі 320 тисяч. Де ж, питається, беруть те, чого нема в наявності? А в тому ж такі ліси. Просто під виглядом санітарної рубки нищать здорові дерева, яким би ще рости, виділяти озон та набирати кубометри.

Без достатнього наукового обґрунтування нерідко розкорчовують лісові площі, які належать колгоспам. Намір неначе й благородний: ліси мовляв, старі, малоефективні, а площі вигідніше використати під культурні пасовища або ж під посіви зернових чи технічних культур. А на ділі часто-густо ці розкорчовані площі якщо й перетворюють у пасовища, то мало схожі на культурні. Подекуди ж вони просто заболочуються. І заболочуються так, що й будяк не росте. Такі площі можна побачити і в Рожнятівському, і в Долинському, і в Івано-Франківському районах...

От після всього того мимохідь згадалася мені розмова у вагоні по дорозі до Івано-Франківська. І я подумав: яка то, справді, дрібниця — стіл із кутка в кутку пересунути!..

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

ЗАГАДКИ Й ВІДГАДКИ

У Криму, на птахофабриці «Південна», мені загадали загадку:

— Лежить справа, лежить зліва, бо не знає права, що робить ліва.

Я заінтриговано почухав потилицю.

— Може, стоїть? — уточнив по якійсь хвилі.

— Ні, лежить! Між іншим, по-різному. Навіть догори ногами. Загадка, зважте, місцевого походження і має точну адресу.

— То, виходить, на вашій фабриці десь щось валяється?

— Еге ж.

— Тоді все ясно, — полегшено зітхнув я. — Обгодували птицю й вона окачурилась і лежить...

— Попали пальцем в небо! Усіляке технологічне обладнання, як, наприклад, шнековий транспортер, конвейєр, бункер для збереження комбінованих кормів, лежать. До речі, зовсім непотрібне. Іншими словами, під ногами валяються п'ятдесят шість тисяч карбованців. Бо саме стільки коштує те обладнання.

— Як же воно сюди потрапило?

— Помилково замовили. Не знала, бачте, права рука, що робила ліва. Тепер хоч бери і здавай у металобрухт. Крім того, валяється й іржавіє сила-силенна потрібного чи нібито потрібного устаткування. Десь на сімсот тисяч карбованців. А воно ж, зрозуміло, має експлуатуватися. Це можуть підтвердити директор Микола Кузьмич Сердюк і головний інженер-механік Вячеслав Ілліч Кузнецов...

Побесідувати про «загадку» з директором мені не пощастило — його на фабриці не було. А товариш Кузнецов таки підтвердив.

З птахофабрики «Південна», яка знаходиться на околиці Сімферополя, редакційне відрядження привело мене у районний центр Леніне. І там заспівали тієї ж:

— Загадку відгадаєте?

— Яку?

— Мають вуха, та не чують, стоголосі, а німують...

— А вона, ця загадка, — поцікавився я, — з точною адресою?

— Та певно.

— Десь якась техніка валяється, — твердо кажу.

— Правильно! На птахофабриці «Ленінська» чотирнадцять років нерухомо лежать дві автоматичні телефонні станції. Приблизно стільки ж часу іржавіють чотири установки для ультрафіолетового опромінення птиці. Про них, між іншим, теж перепоповідають загадки і навіть легенди...

Загадували мені загадки у деяких інших населених пунктах області. Відгадуючи їх, я дізнався: псується без потреби завезене технологічне устаткування на птахофабриках імені Кірова та «Приморська». У птахорадгоспі «Токаревський» (директор С. Д. Орел) п'ять років пролежала помилково замовлена автоматична лінія, що коштує 23 тисячі карбованців. А недавно її зіпхали... птахофабриці «Південна», де, як мовилося вище, усякої технічної всячини — хоч греблю гати.

Цю «загадкову» оповідь я хочу закінчити не загадковими, а прямими запитаннями до директора тресту «Кримптахопром» Анатолія Павловича Ященка: чи довго ще триватиме отаке варварське ставлення до техніки? Чи довго ще літатимуть на вітер державні грошки?

М. ПАЛЬЧИК.

Вітаємо ювіляра

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Відомому радянському гумористові Леоніду Сергійовичу ЛЕНЧУ виповнилося 75 років. Сердечний йому ювілейний привіт і наші найкращі побажання.

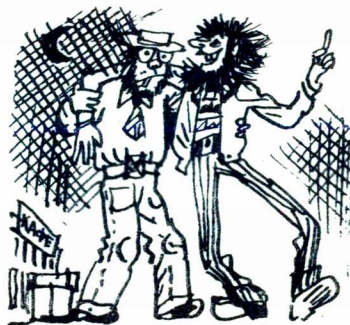
«НАЩАДОК»

Знов прогули і догани,
Знов пиятика, друзики...
Голова мов дерев'яна,
Під очима капшуки;

Отака від гульок втома
Лобуряку нагина.
Він бреде з дружком додому
Й наперед усе вже знає:

— Ось побачиш, зараз мати
Буде лаяти мене,
Буде той... мораль читати,
Потім плакати почне...

Та мені на це начхати,
Сльози, звісно, то вода,

Хай реве, на те і мати,
Це для мене юринда!..

Бачу все, як у люстерці,
Перевірений вже факт,
Батько схопитись за серце,
— Пропаду, — кричить, — інфаркт!

Але все то сентименти,
Щоб розчулити, злякати,
Мов би я інтелігентик,
Чи якась жіноча стаття!..

Запитати лобуряку
Вже давно мені кортить:
Нащо ріже ту гілляку
На який він сам сидить?

Микола ЯРОВИЙ.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ну й ворона! Знайшла з чим до лисиці заходити?

КОЖНОМУ СОНЕЧКУ СВОЮ ПЛЯМКУ

ГУМОРЕСКА

У Руслана Даниловича ніколи не було секретів від мене, і, коли я прийшов до нього на прийом, а Руслан Данилович у цей час розмовляв по телефону, він очима і виразом обличчя запросив мене бути третім, невидимим і нечутним співрозмовником у цій телефонній бесіді.

Він то уважно слухав (підморгуючи мені), то прикладав трубку мені до вуха, щоб і я був у курсі справи, то затуляв мікрофон рукою і казав мені: «Бачив таке?»

Закінчив Руслан Данилович свою телефонну розмову такими словами:

— В елемент! Немає проблем! Немає питання! Все буде в ажурі! Знай, з ким маєш справу!

Слова ці були сказані таким тоном, що невідомий абонент Руслана Даниловича на тому кінці проводу мав би радіти, що питання його вирішується позитивно, але я бачив оцетову гримасу на обличчі Руслана Даниловича і безпомилково чув його слова так:

— Ні в якому елементі! Є проблема! Є питання!

Ніякого ажуру не передбачається! Знай, що маєш справу з людиною, яка чхат на тебе хотіла!

Поклавши трубку, Руслан Данилович ще довго дивився на неї, як кіт на незгаслий недокурок, а тоді сказав мені з виразом невимовної огиди до чужих інтриг і самоповагою до власного уміння розібратися в ситуації:

— Ну, бачив такого хлюста? Такого нахабу? Шукає дурнішого від себе.

— А чого він хоче? — запитав я, щоб щось запитати.

— Чого він хоче? Протеже свого хоче влаштувати у мене в тресті, не знаєш, чого він хоче?

— І хто ж цей протеже? П'яничка, мабуть? Чи ледар-прогульник несусвітний?

— У тім-то й справа, що ні. Я його наочно знаю, та й чув дещо про нього. Зваж, тільки хороше чув. Не п'яниця, не ледар, хороший сім'янин, раціоналізатор-винахідник, кілька свідоцтв має. В громадській роботі бере участь, самоді-

яльний художник, стінгазету може розмалювати. В хорі співає. Ну, що-там це? Діловий, принципний...

— То за чим же діло стало? Хіба вам не потрібен інженер із такими якостями?

— Хто сказав, що непотрібен? Я б його взяв з дорогою душею, коли б він був не з перебором.

— З яким перебором?

Руслан Данилович із жalem подивився на мене, похитав головою і сказав:

— Ні-і, зелений ти для адміністративної діяльності. Ти мені, звичайно, вибачай, але я тобі не довіряв би керувати навіть жеківським драмгуртком. Далекоглядності, авторитетності тобі не вистає.

— Та я й не збираюся ніким керувати! Ви мені краще скажіть, що таке «перебір»?

— Ну, як у картах: недобір поганого і перебір поганого, а двадцять один — в самий раз!

— То вам у карті з ним грати чи що?

— Тьху, господи, прости! Ну, слухай. Коли б він пив, прогулював, по бабах вештався, дурний би був, як сімдесят два барани, при тому ж нахабний, некомпетентний, некомпетентний, скандальний, неорганізований, такий мені теж не потрібен.

— Такий кому потрібен!

— А ти слухай, слухай. Тут явний недобір. Що з нього толку? І важко нести, і жалко кинути. Кинути, правда, не дуже жалко, але спробуй, спечайся його. Іншого просиш, молиш, щоб за власним бажанням пішов, характеристику як лялечку йому вималюєш, сам краще місце, де ставка на двадцять карбованців більша, знайдеш, а він, собачий син, ще носом крутить, не хоче звільнюватися за власним бажанням. Тоді його

сам звільняєш і совість твоя чиста, бо місцевком і весь колектив на твоєму боці, і дуже мало гарантій, щоб його суд поновив на роботі. А візьмемо цього, з перебором! Ну, по якій лінії ти його вкусиш, коли кусати доведеться? На який мозоль його наступати, коли у нього мозолів зовсім нема?

— А що, обов'язково треба кусати і обов'язково треба на мозолі наступати?

— Та все можливе! Коли хочеш спокійно керувати, треба якісь гарантії мати. Береженого й бог береже. От відомо мені, що той, про кого оця телефонна розмова зараз була, принципний. Потрібно це мені? Він принципний і я принципний. Чи не забагато? Двоє принципних та ще й коли один із них керівник, а інший підлеглий, — гірше, ніж два пси в одній буді. Не приведи бог до того, а то хоч святих винось. Найде коса на каміні, комісії за комісіями підуть, прямий шлях до інфаркту, а я ще хочу трохи на цьому світі пожити. Отож якусь, бодай мацюпуську ваду він повинен мати...

— Мозоль?

— Мозоль, — чесно зізнався Руслан Данилович. — Хай він, припустимо, добре знає свою справу, але любить у чарці денце побачити, та не в одній. І дзвонять мені одного чудового ранку з міліції і кажуть, що забрали раба божого в непотребному вигляді, що пахне рабу божому п'ятнадцять діб. Так я в лист вистелю, землю наскрізь прогризу, всім своїм авторитетом на це діло наляжу, а таки виручу раба божого з бучегарні. І протягом звітного року він у мене як шовковий. Я з нього мотузки вити можу. Він тіні моєї боїться, бо кожної миті і його можу мордою ткнути: «Ах ти сякий-такий! Як із бучегарні виручати, так Руслан Данилович,

а як розпорядження Руслана Даниловича вчасно виконувати, так нема тебе? Вчора знову цмулив! Ач, які сині панчохи під очима висять, алкаш нещасний! Я терплю, терплю, але має терпіння має межу!» Він на напівізгнугих від мене виходить і хоч до рани його клади.

Або другий приклад. Є тут у мене один діяч, кожного дня мало не на годину запізнюється і з роботи бодай на чверть години раніше норювить злиняти. Я мовчу. А потім він десь щось поперек мене. А я його за петьки: «Шановний мій, ви на роботу щодня спізнюєтесь? Спізнюєтесь. Я мовчу? Мовчу. А варто мені пальцем ворухнути — і за порушення трудової дисципліни ваша квартальна прогресивочка собачці під одне містечко. Так що закрийте свою каструльку кришечкою».

Ще один є діяч у мене. Той по бабах вештається, часто дома не ночує. Але мене те не болить, аби він у мене по струнці ходив. І він ходить. Знає кицька, чие м'ясо з'їла, знає, бісова личина, що в один не дуже приємний для нього день я його викличу і швидко розставлю крапки на «і». Нагадаю, що його дружина вже в'їте приходила до мене скажжиритися, але я ходу справі не даю і місцевкомівцям натякнув, щоб вони справу на гальмах спустили. Хай цей камінь у мене до пори, до часу за пазухою по-

лежить. Він і зрозуміє, що я будь-якого часу зможу його цим каменем по куполу торохнути.

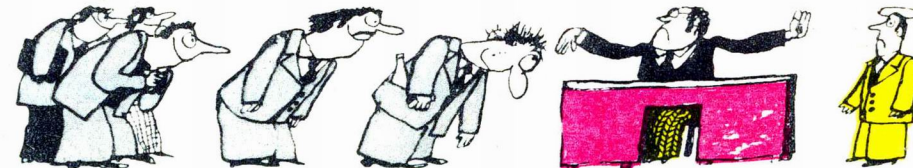
— Значить, і той, що випиває, і той, що трудодисципліну порушує, і той, що по бабах вештається, всі вони, як би це сказати, дотримуючись картярської термінології, «двадцять одне», «очко»?

— Атож! Тільки є тут одна деталь: ніякого сумісництва! Коли ти вже п'єш, то хоч на роботу вчасно приходи. На бровах прилазь, але прилазь вчасно. А коли ти запізнюєшся, то, будь ласка, приходи тверезим. А коли всі вади в одній людині сумісництво знайдуть, це вже перебір, і від такого кадра негайно відхрещуватися, позбуватися його треба. Блискучу характеристику такому в зуби, і гуляй здоровий! А як же ж... Розумієш, у кожному працівникові я мушу знайти такий собі плацдарм, на який принагідно можна буде поставити ногу...

— Чобітьми в душу?

— Ну, для чого так категорично і прямолінійно? Плямочка, плямочка мені потрібна. Вона, плямочка, — явище закономірне. Коли природа мудро розпорядилася, щоб навіть сонце наше життєдайне без плям не обійшлося, то нам, грішним, без плям ходити по цьому світі наче б і непристойно...

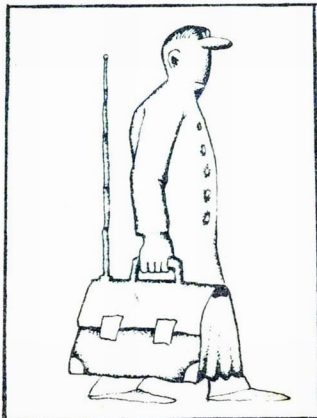
Микола БІЛКУН.

Мал. В. ГУБН

Мал. І. ЛОПАТИНА (М. Калач)

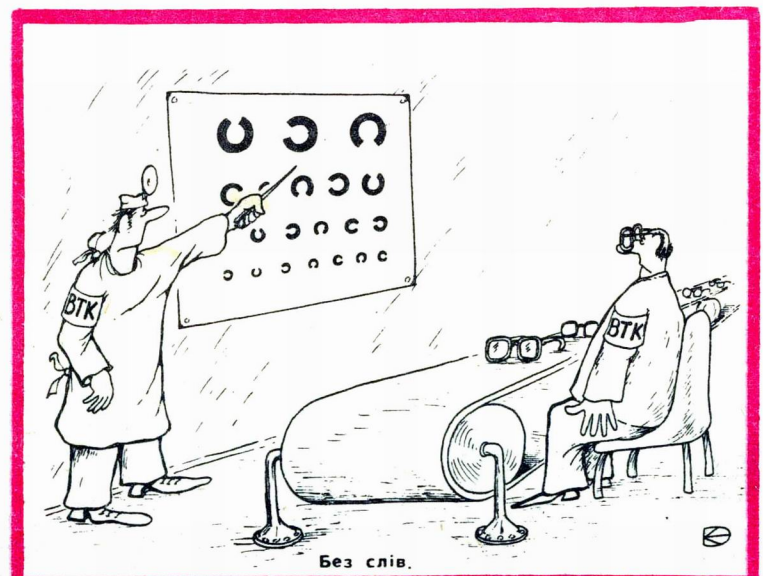

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

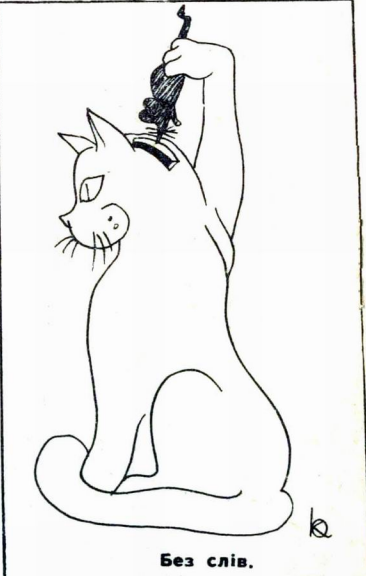
— Хіба ви не знаєте, що улов не може перевищувати п'яти кілограмів?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

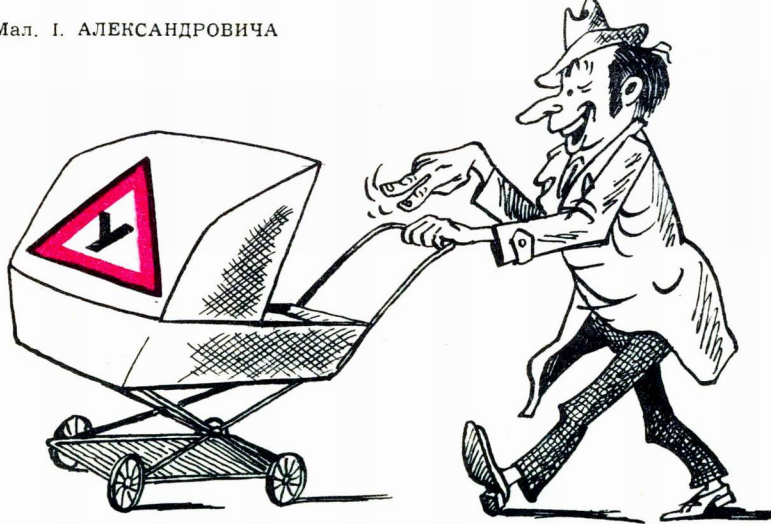
— На риболовлю я вчора не їздив, зате в лісі знайшов ось такий гриб!

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів

НАУКОВИЙ ПІДХІД

Наш сумський кореспондент повідомляє. Плідно поєднує господарську діяльність із науковою голова колгоспу «Комуніст» Білопільського району Сергій Павлович Устумчук. Нині він працює над кандидатською дисертацією на тему: «Вплив метеорологічних чинників на незавершені цегляні споруди». Теоретичні викладки дисертант підкріплює практичними дослідженнями. Ось уже п'ять років проводить він спостереження над змінами, яких зазнають недобудовані стіни складу мінеральних добрив. Де-не-де цегляна кладка вже потріскалася, обвалилася, навкруг неї буйно квітнуть будяки і щиріця. Проте до кінця експерименту ще далеко.

— Свою роботу я не можу вважати завершеною доти, — заявив Сергій Павлович кореспонденту ТАП, — доки ці стіни під дією зовнішніх умов остаточно не розваляться.

ЗНАКИ ПІКЛУВАННЯ

Селищна Рада та комунгосп Великої Лепетихи — районного центру Херсонської області — повсякденно дбають про створення усіляких зручностей для трудящих. Прикладом цього піклування може бути міст через балку, який з'єднував дві частини селища.

Коли згаданий міст від старості почав руйнуватися, перед ним завбачливо поставили знак «Пріїзд вантажному транспорту заборонено». Потім з'явився ще один — «Пріїзд легковим автомобілям заборонено». Перегородом поруч виткнувся третій знак — «Пріїзд заборонено», після чого міст зовсім знеси.

Мешканці Великої Лепетихи, зворушені такою турботою, адресують керівникам вищезгаданих установ різні гарячі слова. ТАП приєднується до цих висловлювань.

КИСЛЯКУ — ХОЧ ЗАЛИЛИСЯ!

МИКОЛАЇВСЬКА область. [Від власкора ТАП]. Дирекція Нечаянського маслосирзаводу має намір перейти виключно на випуск кисляку, оскільки через хронічні перебої в роботі устаткування цеху цільномолочної продукції машини, які привозять молоко з колгоспів і радгоспів, простоюють, і воно сисує. Правда, поки що не відомо, як прореагують на надлишок кисляку споживачі.

У світі „нормального безробіття“

Років з двадцять тому два західнонімецькі професори-економісти Р. Куртц і В. Шнайдер оголосили, що вони зробили ледве не історичний переворот у сучасній економічній науці — винайшли, мовляв, найрадикальніший спосіб повністю й назавжди ліквідувати — що б ви гадали? — безробіття!

Саме тоді якраз починало свою діяльність новоутворене Європейське економічне співтовариство, або, як його звикли іменувати, «Спільний ринок». Заповзятливі професори й кинулися із тим своїм «епохальним» винаходом у штаб-квартиру нової організації. А,

як відомо, «Спільному ринку» проблема безробіття з самого початку дошкуляти почала. Бо західні країни прийшли в той «ринку» уже із готовенькою тією проблемою.

Поміркували в штаб-квартирі «Спільного ринку» над професорськими рецептами й порадили ученим мужам зайнятися чимось іншим. Одне слово, «винахід» виявився таким собі економічним перпетуум мобіле, нісенітницею.

Та хоча Р. Куртц із В. Шнайдером лаврів слави на цій ниві не зажили, охочих винаходити засоби покінчити із безробіттям на Заході не поменшало. Американський професор

Л. Шерлінг теж скомпонував щось подібне до витвору його західнонімецьких колег. І навіть зумів спокусити двох сенаторів, Хемфрі та Хокінса, розробити на основі його рецептів новий законопроект. А ті, в свою чергу, зуміли переконати президента Дж. Картера той проект підписати.

Ну й що ж? Поради професора Л. Шерлінга теж не далеко втекли од поради його попередників. Виходило, що якщо навіть зробити в Сполучених Штатах усе, що запропонував професор і що виклали в формі законопроект обидва сенатори, то тут лише через п'ять років число безро-

бітних мало зменшитися з тодішніх шести до... чотирьох мільйонів. Але час показав, що й із цього гучно розрекламованого проекту досягнення в США палко жаданої «повної зайнятості» вийшов, пробачте, чистий пшик.

Якби спробувати перерахувати вчених економістів, які підряджалися винайти засоби покінчити з безробіттям у капіталістичному світі, то вийшов би довжелезний список, в якому не бракувало б осіб із гучними вченими титулами. Та останнім часом ті вчені мужи стали дещо обережнішими: повністю і назавжди порішити безробіття вони уже не беруться, а хапаються, так би мовити, лише за програму-мінімум — ну, трохи там пригамувати його, зменшити кількість безробітних чи ще щось подібне зробити.

А дехто з них так навіть почав витлумачувати безробіття як цілком нормальне для сучасності явище. От у ФРН, де колись так завзято старалися професори Р. Куртц і В. Шнайдер, подав голос інший учений — професор Г. Вінкельман із Інституту економічних досліджень у Касселі. Він винайшов... Ні, не новий спосіб покінчити зі старою проблемою, а лише новий, досить-таки цікавий, як на наш погляд, термін — «нормальне безробіття». Непогано! Мовляв, нічого гвалт здійснювати, бо безробіття — цілком нормальне явище для сучасного суспільства...

Бачите, як хитромудро закрутив той Г. Вінкельман — «сучасне людське суспільство». Усе спритненько в одну купу вальє: сором'язливо уникає слова «капіталістичне» і робить вигляд, що нічого не знає про інше суспільство — соціалістичне, де й саме поняття «безробіття» сприймається як щось ненормальне.

А от у Англії вигулькнули на світ божий так звані «нові економісти». Найгасливіші з них двоє — А. Шелтон і М. Івенс. Вони безапеляційно твердять, що, мовляв, ніяка влада на землі не здатна ліквідувати безробіття. Зверніть увагу: ніяка влада! А раз так, то, виходить, нема підстав гудити суспільство капіталістичне, та й нема також підстав покладати надії на суспільство соціалістичне. Обидва ті спритники, як і згадуваний уже вище Г. Вінкельман, роблять вигляд, нібито й не чули зовсім про суспільство, яке не тільки здатне, а уже й на практиці назавжди покінчило із цією проблемою...

Поки на Заході вчені економісти галасують, поки силкуються словесним гримом якось підфарбувати, прикрити оту пекучу болячку капіталістичного світу, життя іде своєю колією — нові сотні тисяч людей залишаються там без роботи. І прогнози щодо цього на нове десятиліття досить похмурі. Визнати ж, що безробіття — це природний супутник капіталізму, супутник вічний і неодмінний, і що для того, аби з ним покінчити, треба насамперед покінчити з капіталістичним способом життя, — язик в учених мужів не повертається. Їхній бог — не істина. Якраз навпаки — вони роблять усе, аби ту істину затуманити. Звідси й прикриті вченістю словоблуддя та рецепти.

А допоможе це все, як мертвому припарки.

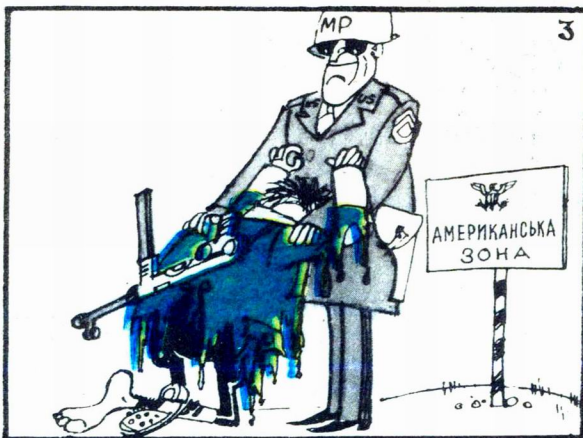
Я. ВАЛАХ.

ЯК У США З ФАШИСТСЬКОГО КАТА ЗРОБИЛИ «БЛАГОДІЙНИКА-ДЕМОКРАТА»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Під час тимчасової окупації України гітлерівськими загарбниками у Білій Церкві лютував заступник начальника поліції Антон Шпак. На чорній совісті цього виродка десятки замордованих і розстріляних радянських громадян. Дремувши в гітлерівському обози з Білої Церкви на Захід і пробравшись з награваним золотом в Америку, зажив там на широку ногу. Тепер він уже не Антон Шпак, тепер він — Анатоль Білоцерківський. Тепер кривавий кат став там «благодійником-демократом», виступає в ролі «вихователя і наставника» американської молоді українського походження, щоб «забезпечити їй кращу будучність».

А скільки таких «благодійників», за котрими гіркими сльозами досі плаче мотузаний зашморг, благоденствує під крильцем розрекламованої заокеанської свободи й демократії!!!

Отепер, любя, будемо святкувати як порядні люди.

ОБИГНАЛА

Хвалилась Черепаха: — Я прудка!
Дивіться — обигнала Сликама.

ТЕРПЛЯЧА

— Нема рятунку від мого Павла:
Щодня горілку жлуктять до нестями,
Скажу хоч слово — лізе з кулаками.
Йй-право, на край світу б уткла!

Забрало розум те поганське зілля,
Миліш за мене тепленьо воно.
Уже б його покинула давно...
— Чого ж чекаєш?
— Як чого? Весілля!

САМОКРИТИЧНИЙ КУЗЬМА

— Я так багато ще недоробляю,
На зборах завше почина Кузьма.
І далі в тому ж дусі промовляє,
Та дивного нічого тут нема.
Перш ніж сказати, він встиг сім раз
одмірять —
Тож недарма себе у груди б'є:
Якщо словам про НЕДОРОБКИ вірять,
То вірять, що якась РОБОТА є!

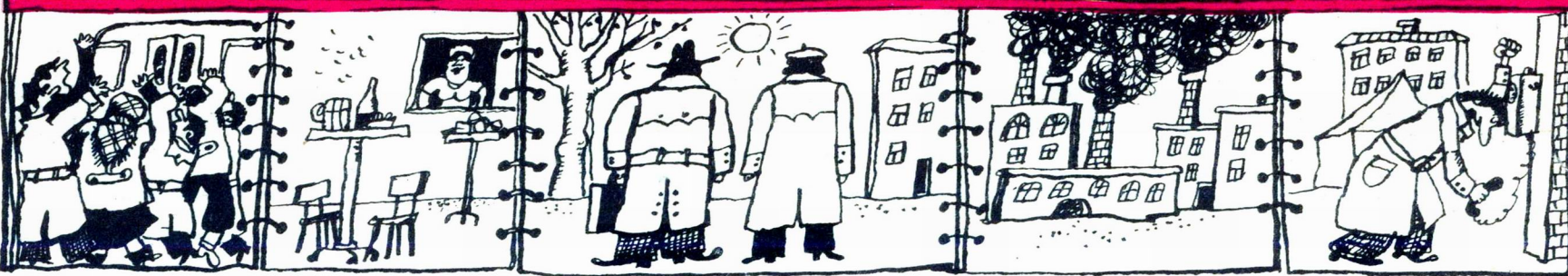
Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Вночі на фермі колгоспу імені Кірова (Олександрівський р-н на Кіровоградщині) з'явилося таке собі невеличке телятко. А вранці колгоспники виявили, що з ферми зникла корова. Добре вгодована, дійна корова. Як не губилися у здогадках скотарі, як не сушили голову, ні до чого конкретного не дійшли і написали про це диво листа до редакції. А «Перець» із цим листом звернувся до Олександрівської райпрокуратури.

Прокурор С. А. Хохлов повідомив, що нічого таємного в цьому випадку не було. Працівники райвідділу внутрішніх справ швиденько встановили, що завідувач базою «Заготскотвідгодівля» Литвин Г. В. та зоотехнік колгоспу ім. Кірова Селезень М. А. украли корову, продали її і виручені гроші поділили між собою. А замість корови на ферму підкинули теля, щоб кількість голів збігалась. За цю махінацію Литвин та Селезень звільнено з посад, а завданий збиток із них відшкодовано.

ЗОЛІВЦЕМ ПО НЕДРИГАЙЛОВУ

Наша етнографічна група їхала до Недригайлова, заснованого ще у 30-х роках XVII століття. Вже у 50-х роках того ж століття він був сотенним містечком Сумського полку. Козаки відбували військову службу, а «пашенні люди» займалися землеробством, скотарством, бортництвом, гончарством.

Нині Недригайлів — районний центр. І славиться район щедрими урожаєм хлібів, високими надоями молока, славиться своїми людьми роботящими. Наша ж етнографічна група їхала сюди збирати частівки. Ще у Сумах ми чули, що недригайлівці без частівок не уявляють собі життя. Співають і на роботі, і вдома, і на сцені, і де тільки можна співати. Тож і не випадково соліст Київського державного академічного театру опери та балету УРСР ім. Т. Г. Шевченка, народний артист СРСР А. Д. Мокренко родом з Недригайлівщини. Співучі, одне слово, і веселі недригайлівці. І в цьому ми незабаром переконалися самі. Тільки зійшли з автобуса, коли бачимо, йде чоловік у невеличкому брилику і щось наспівує. Прислухалися. Так і є — частівку.

Брав квиток я на автобус,
На автобус рейсовий,
А з квитком дали у касі
Віничок березовий.

— Для чого ж вам віничок дали?
— уточнили ми у недригайлівця, записавши частівку.

— Сервіс! Ви ж бачите, яка у нас автостанція? Тут десятком пасажирам ніде розміститися. А автобусних маршрутів через Недригайлів, знаєте, скільки проходить? Близько вісім.

десяти. Отож, щоб узяти квиток, треба добряче у автостанції попаритися. А з березовим віничком, як відомо, паритися приємніше. Коли ж надворі переїщить дощ, то в автостанції і холодний душ можна прийняти, бо дах протікає. Води тоді у приміщенні — по коліна. Я вже не кажу, що речі ніде покласти. Правда, є автоматичні камери схову. Але вони за дверима з написом: «Стороннім вхід заборонено». Я ще знав частівку про начальника Недригайлівського автопідприємства М. Т. Педченка і про автобус, котрий повинен ходити по райцентру і котрий ходить, м'яко кажучи, нерегулярно. День їздить, два ні. Але забувся, як вона починається.

Сказавши оце, недригайлівець попрощався. Та не встигли ми зробити й кілька кроків, почули дівочий голосок,

Стан у мене, як лозинка,
Без ніяких там дієт,
Хоч з'їдаю у кафе я
По чотирнадцять котлет.

Записали ми і цю частівку. А потім поцікавилися:

— Яке кафе ви маєте на увазі? Бо ми тут у відрядженні і хотіли б пообідати там, де смачніше готують.

— Нічого порадити не можу, — відповіла дівчина з талією, з якою на конкурсі краси могли б визнати її «міс Недригайлів». — Не славляться смачними і поживними стравами ні кафе № 1, ні кафе № 2. Не відзначаються вони і чистотою. Приміщення обох кафе у аварійному стані. Кажуть, що саме тому директор комбінату громадського харчування М. І. Кириленко рідко наважується сюди

зайти. Бо якби частіше заходив, то і порядку було б більше.

Одне слово, пообідали ми бутербродами, котрі захопили, про всяк випадок, із Сум та й пішли далі. Вийшли на зелений моріжок і записали ще одну частівку. Якраз молодик з пляжним матрацом мимо пробігав і наспівував:

Був русявий — став чорнявий,
І не фарбувався,
Лише в річці, у Сулі
Двічі покупався.

— Ви не про себе співаєте? — запитали ми у недригайлівця.

— Вгадали. Розумієте, забувся, що майже неочищені води з овочесушильного заводу і місцевої лазні течуть прямо в річку. Да речі, якщо мова зайшла про охорону природи, то я можу проспівати ще одну частівку.

Як прокинувся рано-вранці,
Думаю, що сон це:
Двадцять п'ять разів на день
В нас заходить сонце.

Ви, мабуть, звернули увагу, що майже кожна більш-менш солідна будівля у Недригайлові має власну кочегарку. Ото як задимлять, так світу білого не видно. Не встигне сонце зійти, вже заходить. А була б у місті централізована опалювальна система, то скільки б палива і грошей економилось. У кожній же кочегарці працює по кілька кочегарів. І кожен, звісно, одержує зарплату...

Наступну частівку ми записали біля районного вузла зв'язку. Чоловік з грушоподібним портфелем довго крутив диск чи не єдиного на весь Недригайлів телефону-автомата. Дов-

генько крутив. А потім повисив трубку і якось сердито прогуготів:

Додзвонитися у нас —
Справа майже марна:
Набираєш номер школи —
Відповідь лікарня.

Хотіли ми з того ж телефону-автомата подзвонити начальнику районного вузла зв'язку Миколі Андрійовичу Дремову і запитати, чи він знає цю частівку, але так до нього і не додзвонилися.

Нарешті вирішили влаштуватися у готелі. На його порозі сидів якийсь командирівочний і сумним голосом виводив:

Мчить автобус, а літак
Іде на посадку,
Якщо їдеш в Недригайлів,
То бери палатку.

— Що, місць немає? — запитали ми.

— Як не дивно, є, — відповів він. — Хоча у цьому готелі всього-на-всього кілька невеличких кімнат.

— То у чому ж річ?

— Страшно заходити. Штукатурка обвалюється. Ремонт хто його знає коли був. Боюся, як іще раз у готель зайду, то живим назад не повернуся.

А під кінець подорожі завітали до голови Недригайлівського райвиконкому Василя Андрійовича Яценка і висловили захоплення творчістю його земляків. Правда, ця творчість особливого захоплення у нього чомусь не викликала. На це були, мабуть, відомі тільки йому причини.

З олівцем по Недригайлову подорожували, записували і малювали М. ПРУДНИК та Р. САХАЛТУЄВ. Сумська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Північна казка

Лисичка Лелю росла швидко. Все літо бігала вона по тундрі. Та ось ударили морози, випав сніг. Прийшла зима.

— Збирайся, дочко, — сказала мама лисичці Лелю. — Підемо до могутнього володаря усього лисячого народу Онко-Роя, він дасть тобі нову гарну теплу шубку.

Лелю так і застрибала з радощів. Пішли вони з мамою до високої гори Ух-Пих, на якій стояла велика яранга володаря Онко-Роя.

Старий сивий лис Онко-Рой лагідно зустрів молоду лисичку.

— Вибирай шубку, яка тобі до вподоби, — сказав він.

Глянула Лелю на стіни яранги — і очі в неї розбіглися. Висять на них білі шубки — одна красивіша за іншу. Почала вона їх приміряти — тільки одну надягне, як друга їй кращою здається. Візьме другу, а третя — ще краща.

Тут прибігли інші лисички, швиденько розхватали всі шубки. Подякували Онко-Роя та й розбіглися. Залишилася на стіні одна-єдина шубка, найскромніша, найнепримітніша. Біленька, як перший сніг.

— Не хочу я цієї шубки! — заплакала Лелю і кинулась геть. Та через сльози не помітила, що до іншого пологу потрапила. А там по стінах висить безліч шубок, але яких! Рубінові, пурпурові, вогненні! У Лелю аж дух захопило.

— Дай мені одну із цих шубок! — почала благати вона Онко-Роя.

— Але ж ти народилася білою лисичкою, — заперечив Онко-Рой. — А це одяг червоних лисиць.

Та Лелю й слухати нічого не хотіла і таки вблагала Онко-Роя. Дозволив він їй узяти шубку червоної лисиці. Зраділа Лелю. Наділа пишну вогненну шубу з білосніжними грудьми і побігла до мами.

— Що ти наробила! — заплакала мама. — Тепер ти з нами жити не зможеш. Твоя одіж дуже примітна

на білому снігові, здобич втече від нас, а мисливці будуть за нами гаятися. Доведеться тобі йти в ліс.

— Ну й піду! — гордовито сказала Лелю. — Проживу й без вас.

І побігла до лісу. Біжить, коли це з-за дерев виходить страшний вовк.

— Куди поспішаєш, Лелю? — спитав він скрадливо. — І звідки це в тебе така гарна шубка?

— Мені дав її владика Онко-Рой, — відповіла Лелю.

— Брешеш, Лелю! — закричав вовк. — Ти вкрала її! Я тебе за це з'їм!

І кинувся на Лелю. Ледве-ледве вона втекла від його страшних зубів. Геть усю шубку об гілля та сучки тікаючи порвала. Плачучи прибігла вона знов на гору Ух-Пих, до могутнього владика Онко-Роя.

— Ну, що ж, — каже Онко-Рой. — Одягай свою білу шубку.

— Не хочу її, — ще дужче заплакала Лелю, кинулась до виходу, та через сльози не помітила, що до іншого пологу потрапила. А там теж висіли шубки, але які! Оксамитові, атласно-агатіві, сріблясті...

— Онко-Рю, Онко-Рю! — закричала Лелю. — Хочу таку шубку! — Але ж це одяг чорно-бурих лисиць, — заперечив Онко-Рой.

Проте Лелю й слухати нічого не хотіла. Ублагала Онко-Роя, надягла вона нову шубку й рада-радісінка побігла до мами.

— Ну, що це з тобою діється! — заплакала мама. — Чому ти не хочеш носити своєї одіж? А тепер тобі доведеться піти у скелі.

— Ну й піду! — гордовито сказала Лелю. — Обійдуся без вас.

І побігла до скель. Раптом із темного лігва вистригнула люта росомеха.

— Куди поспішаєш, Лелю? — спитала вона. — І звідки у тебе така гарна шубка? Чи не вкрала ти її у Онко-Роя? От я тебе за це зараз піймаю і з'їм!

Ледве втекла Лелю від її страшних пазурів. Шубку свою на клоччя об гостре каміння порвала тікаючи. З плачем прибігла до Онко-Роя.

— Ну, що ж, надягай свою білу шубку! — сказав Онко-Рой.

Але Лелю його й тут не послухала, а почала благати, щоб він дозволив узяти їй одну з гарних голубих шубок, які висіли в сусідньому пологі. Як побачила її у такому одязі мама — заплакала.

— Доведеться, доню, йти тобі в море. Тільки там, серед крижаних торосів, хутро голубих лисиць непомітне для мисливця.

— Ну й піду! — гордовито сказала Лелю. І побігла до моря.

Раптом із-за великої крижини з ревом виліз білий ведмідь.

— Куди поспішаєш, Лелю? Звідки у тебе така гарна одіж? У старого Онко-Роя украла? Ось я тебе за це з'їм!

Ледве втекла Лелю від ведмеда. І знов усю шубку порвала об гострі тороси.

Прибігає вона до гори Ух-Пих — а яранга Онко-Роя уся снігом заметена. Почала вона кликати Онко-Роя — а хурделиця завиває, голос її забиває. Сіла вона й плаче. Холодно їй у подертій шубці, незатишно.

Коли це чує — Онко-Рой її кличе. — Ну, що ж, — каже. — Уже й не слід би мені тебе до себе пускати, та йди вже востаннє. То береш білу шубку?

Лелю з радості йому на шию кинулась. Надягла білу шубку — так їй у ній тепло, зручно! Подякувала вона Онко-Роя й побігла до мами.

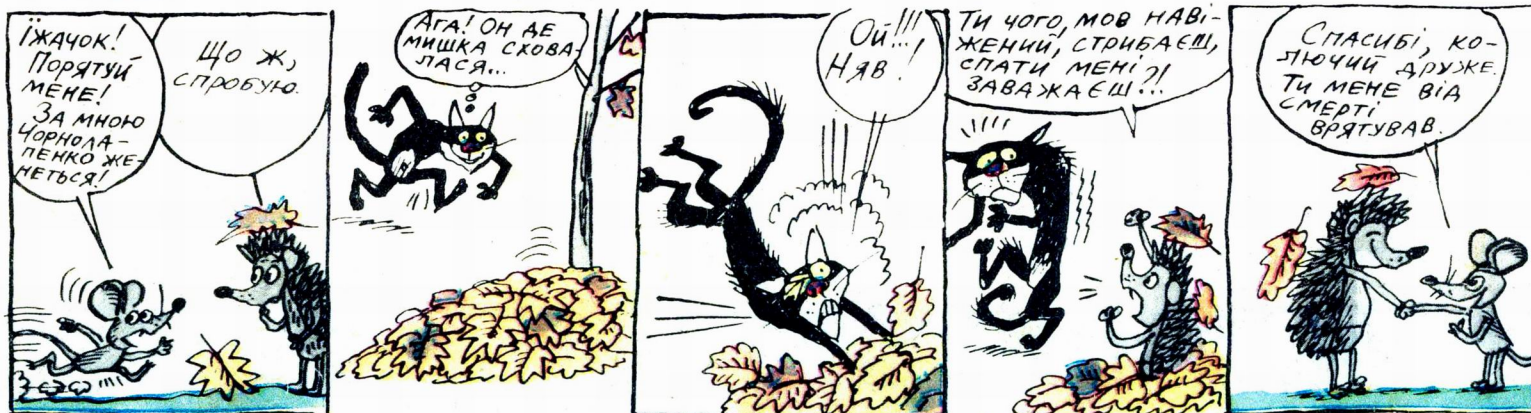
— От тепер ти наша, — зраділа мама. — Живи з нами усіма.

Гарна у Лелю шубка. Тепла. На білому снігу непомітна. Ні на яку іншу тепер Лелю її не проміняє!

Євген НАУМОВ.

м. Анадир.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Дали перцю!

Мал. А. БОРДУНІСА

Відомо, що батьки завжди зичать своїм дітям усілякого добра. Коли, наприклад, діти одружуються, то для них іноді такі весілля влаштовують, що про них довго потім гомонять люди.

Завідуюча Білопільським районним відділом народної освіти Лідія Марківна Нікітіна — теж любляча мати і теж вирішила видати свою доньку (до речі, теж педагога) заміж так, щоб весілля запам'яталося не лише молодятим, а й усім білопільцям. І влаштувала. Де б ви думали! У найсвятішому і найдорожчому для білопільців місці — музеї Антона Семеновича Макаренка (як відомо, великий радянський педагог — родом із Білопілья).

Про це весілля і справді довго говорили земляки Антона Семеновича. І говорили, природно, з обуренням. А в «Перці» (№ 14) цій непривабливій події було присвячено фейлетон «Музейне весілля».

Секретар Сумського обкому Компартії України тов. Маслов на цей виступ «Перця» надіслав відповідь про те, що за зловживання службовим становищем та проявлену нескромність при влаштуванні весілля рішенням бюро Білопільського райкому партії Нікітіній Л. М. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. З посади завідуючої райвно її звільнено.

— Дітей ти мені справно носив! А де ж онуки?

РОЗЧАРУВАННЯ

ГУМОРЕСКА

Начальник кондитерського цеху Іван Петрович Подушечка зовсім духом занепав і гірко в людях розчарувався. Думки, одна чорніша другої, закручувалися в його голові.

— Годі! Все остогидло, все набридло. Тікати треба, світ за очі тікати, щоб і не бачити, і не чути людей, особливо таких типів, як Заруба чи

Лісняк. Налетіли, оштрафували, догану вліпили, ще й цех закрили. А спитайте їх — за що? Хай би вже за діло, а то... за антисанітарний стан... Тьфу, та й більше нічого!

Ні, ти сам прийди, попрацюй, побувай у мой шкурі, та й побачиш, як той санітарний стан на висоті тримати. Та ти хоч як старайся, хоч вище

пупа стрибай, хоч язиком усе вилизуй, а комісія прийде — обов'язково до чогось присіпається. Знайде до чого причепитися, як занудиста свекруха до невістки.

У найтемніший ліс, у найгустіші джунглі тікати треба від отаких занудистих Заруб та Лісняків! Нащо мені оця міська квартира? Нащо мені оці трамваї, що скрегоцуть і гуркотять? Нащо оці автобуси, що чорним димом просто в ніздрі пирхають?

Як хочеться мати якусь хатину в лісі, в дрімучій пуці, де тиша, спокій і всяка благодать. То ж джерело здоров'я, гарантія благословенного довголіття. І як подумати: скільки там тій людині треба? Буханець хліба та шматок сала...

Але в мріях Івана Петровича Подушечки забриніли сумні нотки, коли вони сягнули трохи вище сала й буханця.

Тільки воно, мабуть, в отій благословенній пуці нудувато буде. Там же ні радіо, ні телевізора. Без футболів та хокеїв пуца стане чорнішою за дьоготь.

Та й бібліотеку з собою туди всю не перевезеш. І без ванни буде скрутно, звук же щодня в ній полоскатися, як качка. А коли ще й по воду доведеться кудись теліпати, то ну його к бісу, той спокій, і сто чортів отій благодаті!

А без телефону як? Ні ти нікому не подзвониш, ні тобі ніхто не дзенькне. Сидітимеш, як глуха тетеря в тій пуці, шерстю обростеш, лепом вкриєшся.

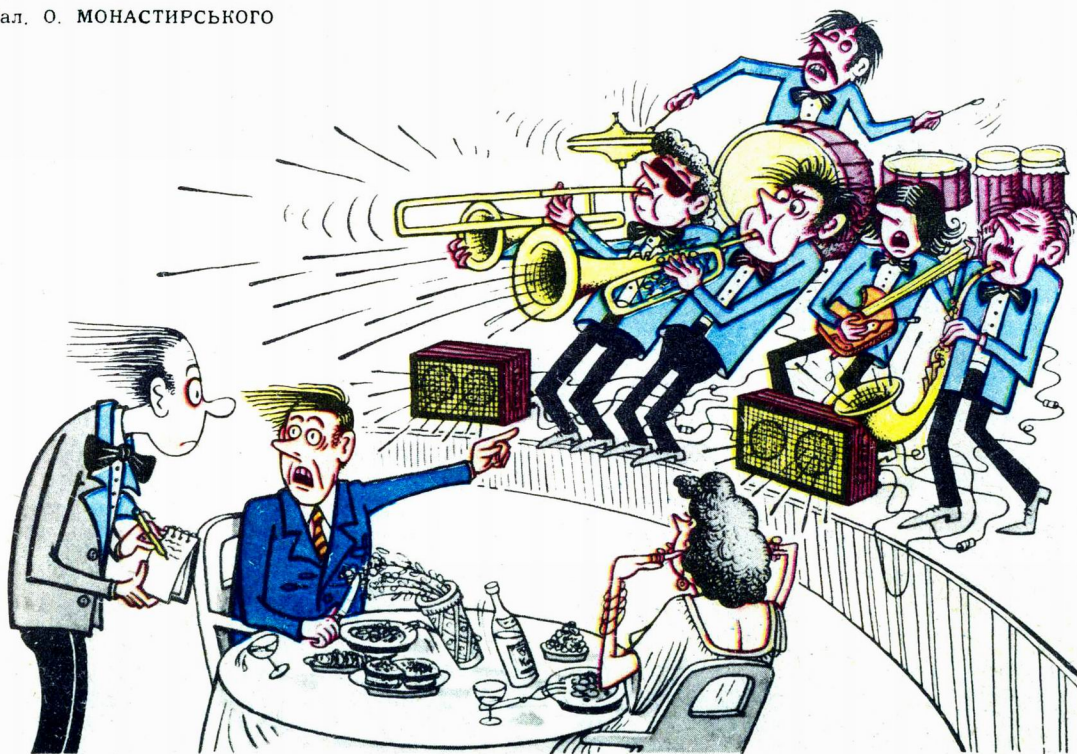
А взимку як завіє, як захурделить, як наверне на твою самотню хату кучугури снігу, — закоцубнеш, задубієш, зацокотиш зубами так, що й телефону не треба буде.

А хто до тебе в ту пуцу проклятушу на сто грамів прителіпає? А до кого ти підеш? Сидітимеш, як щур у льоху під діжкою, щоб вовкам на закуску не дістатися. Дверей же не відчиниш, бо хто тобі знадвору сніг розчистить? Значить, сам собі гуляй, сам стелися, сам лягай, сам собі дрова рубай, щоб грубу нагріти.

І сміття з хати самому доведеться виносити. А куди? Сміттєпроводу ж там не буде. Пропадеш у тій пуці ні за ципову душу, а Заруба й Лісняк ще й торжествуватимуть: утік, мовляв, від відповідальності, туди йому й дорога...

А як об'єктивно все обдумати, то вони такі праві, отой Заруба і той Лісняк. Мухи в цеху справді літають ескадрильями, і павутиння по кутках такого націплялося, що не кожен горобець із нього виплутався б. І стіни давно не білені, і устаткування не пофарбоване. Самому треба було цех до ремонту підготувати, а не чекати, доки грім бабахне. Завтра ж, не гаючи часу, за діло візьмусь!

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Рятуйте наші уші!

м. Бориспіль.

Неля КАСЯНЧУК.

Скажи, мені, що таке, на твою думку, плавки і для чого вони існують! Тільки не поспішай назвати моє запитання безглуздом. Мені теж усе було ніби ясно, аж поки я не купила плавки Білоцерківської трикотажної фабрики імені 8 Березня [артикул № 17822] і не прочитала рекомендації по догляду за ними. Виявляється, прати їх не можна, можна лише «після тривалого носіння піддавати виріб хімічній чистці». Виходить, що й купатися у них — зась!! Що ж тоді з ними робити!

С. КРИЛОВА.

м. Дніпропетровськ.

Мені здається, що в нас у Полтаві, в телеательє, працюють роботи. Можеш сміятися скільки завгодно над моїм припущенням, але я наполягаю на своєму. Суди сам. Я викликав телемайстра. Мені повідомили день його приходу. До вечора чекав. Дзвоню наступного дня. Чую у відповідь: «Майстер не встиг до вас прийти,

Друже перче!

отже, перезамовляйте». Довелося знову повторювати адресу. Знову призначили мені день. Знову я до вечора просидів, чекав майстра. Не прийшов. Наступного дня дзвоню. Чую: «Мабуть, вас не було вдома. Отже, перезамовляйте». Хоч як я клявся, що з дому не виходив, той же самий металевий голос байдуже повторив: «Все одно перезамовляйте». Знову я повторив замовлення, і знову день чекав... І так п'ять разів. Ушосте байдужий голос по телефону радить мені «перезамовити». Та я не знаю, чи варто! Не хочеться ще одним днем жертвувати. Хоч, з іншого боку, телевизор ремонтувати все одно треба.

От я і вирішив, Перче, що в тому телеательє роботи працюють. Бо не може жива людина бу-

ти такою черстою (я інвалід — без обох ніг!), такою байдужою, такою нахабно безвідповідальною.

І. ЗАКОНОВ.

м. Полтава.

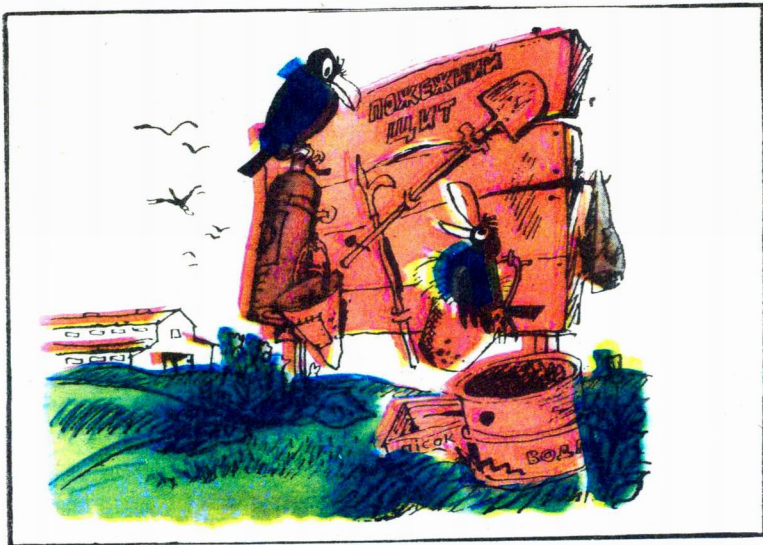
Газети і журнали час від часу сповіщають про різні веселі рекорди, щоб потішити читачів. Так недавно ми дізналися, що хтось просидів на дереві близько трьох днів, а хтось пролежав у ванні мало не тиждень. То чи не підкажеш нам, Перче, де ті рекорди реєструють? Ми повідомили б туди цікаві дані. Уяви собі, двигун ГАЗ-51, який наш колгосп надіслав на обмінний пункт Котовської райсільгосптехніки, ремонтується вже чотири роки. І кінця тому ремонту не видно. Хіба це не рекорд! Хіба такі рекордсмени не заслуговують на відповідне визнання!

П. БОГАТИЙ,

завідуючий гаражем колгоспу
«Дружба народів»

Котовський район
Одеської області.

«Перець» випустив сто п'яту серію карикатур для ілюстрування стінних газет колгоспів, радгоспів та відділень «Сільгосптехніки». Цей випуск тематичний — «протипожежний». Подаємо карикатури з цієї серії.

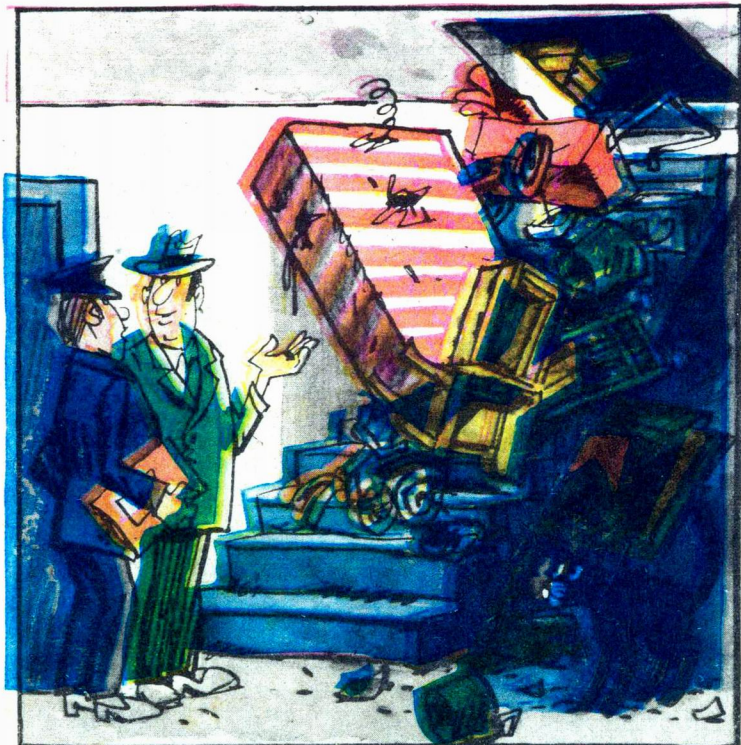
— А я не вперше гніздо тут мошу.

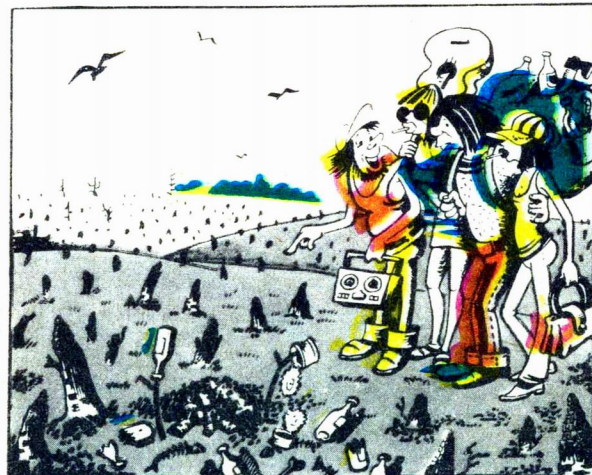
— От колись печі мурували: хата згоріла, а вона стоїть хоч би що!

— Заснув і снитися, ніби я кабана смалю... Дуже смаленим пахне, і так жарно... Прокинувся, схопився — аж це я горю: цигарку не загасив, коли лягав.

— Нащо цей мотлох лонакидали на сходи?
— Про всякий пожежний випадок...

— А я нажу, що саме в цьому лісі ми відпочивали! І це залишки нашого вогнища!

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Вірність друга пізнаєш у двох випадках: коли сам потрапиш у біду і коли він стає начальником.

● Він піднявся на таку височину, що вже не бачив тих, хто його висував.

● Усі захоплювалися розумом Осла. Причина: Осел виконував обов'язки Лева.

Михайло КОСТІВ.

● Застереження нафтового віку: «Кидати сірники в море заборонено».

● Годиннику тільки й робота — вбивати час.

● Борщ із мрії не прокисає.

● Найперший магнітофон — луна.

● Режисера мучило безсоння. Мріяв поставити багатосерійне, кольорове сновидіння.

Віктор КОНЯХІН.

Борис МИРОНЕНКО

КАЛЕНДАР ВІРШУВАЛЬНИКА

(3 критичних відгуків)

У січні:
«Вірші явно пересічні».
У лютому:
«Данина вже забутому».
У березні:
«Ті ж вади, що у вересні».
У квітні:
«Ще недоліки помітні».
У травні:
«Ще рядки не досить вправні».
У червні:
«Прорахунки безперервні».
У липні:

«Всі думки стереотипні».
У серпні:
«Всюди помилки нестерпні».
У вересні:
«Ті ж вади, що й у березні».
У жовтні:
«Строфи пишні, веломовні».
У листопаді:
«Ритміка в безладді».
У грудні:
«Творчі знахідки відсутні».
За груднем, звісно, січень знов іде,
Знов: Вірші пересічні... і т. д.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БЕЗПРОБУДНИЙ СОМ.
БІКФОРДІВ КНУР.
СОБАЧА ВУДКА.
БОКАЛЬНЕ ТРІО.
АТЕСТАТ ПРИЛОСТІ.
ПИВНИЙ ПАР.

Я. БРАНИЦЬКИЙ.
м. Кривий Ріг.

ТРІО БУЯНИСТІВ.
МЕХАНІЗОВАНА КОЛО-
ДА.
КРУГОВА ПЕРУКА.
КАЛИМОВІ ВИРОБИ.
Любов ЛІТВИНЕНКО.

«Усіх письменників, які мені були потрібні на уроці, я повішала на дошці».

(Із виступу на педраді).

«Робота на медаль повинна бути вищою на цілу голову від рядового учня».

(Із виступу на методоб'єднанні).

* * *

«ВИПСКА 3 НАКАЗУ № 11

по Ягіднівській початковій школі від 17 березня 1980 р.

Звільнити з посади тех. працівницю Ягіднівської школи в зв'язку з неодноразовим попередженням за невиконання ряд вказівок вказаних завідуючою школи, за грубе поводження з адміністрацією школи, за негегітичне прибирання в школі, за нехтування робочим часом, за неопалення в належному стані в школі, за оклікування вчительки в селі, за розбазарення шкільного палива, за запізнення на роботу в свої робочі години».

Повідомив Є. ВОЙЦЕХОВСЬКИЙ.

* * *

«Наші переможці районних змагань по ГТО на обласних змаганнях з дальшої участі знімаються, у зв'язку з тим, що не можуть вибити належну кількість очей».

(Із пояснення).

Повідомив М. КРИНЖЕЛЯК.

«На українську землю часто нападали татарські турки».

«Олеся оженилася ще як жива була її мати».

(З учнівських творів).

Повідомив Я. ФЕНІН.

* * *

«По чому Ви тільки по суботах видаєте куточок гумору? Чи у Вас не хвата віршов, юморесков, скаргов і других рассказов? Напишіть, що присласть Вам побольші, юморесков в рассказах чи у виршах, а може байков. У мені є сорок байков. Прошу сообчіть, скільки Вам присласть і чого? За гонорар я не питаю, то вже Ваша особиста справа, а моя справа пісать Вам від суботи до суботи. Думаю послать Вам бандероль заказним, бо не дойдють. С приветом...» Р... На какой мови пісать, на русской чи украинский???

(З листа до редакції).

Надіслав О. ЛЕВІН.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На станцію Калуш Львівської залізниці прибув із Миргорода (Полтавщина) вагон. У накладній було зазначено, що вагон завантажено мінеральною водою в дерев'яних ящиках. Але, коли залізничники відкрили вагон, то виявилось, що в ньому повно пляшок — тільки не в ящиках, а навалом. Щоб вивантажити ці пляшки, замість кількох годин довелося витратити вісім днів. Про це писалося у листі, що був надрукований у № 8 журналу.

Як повідомив заступник начальника «Укрпиво-прому» Н. І. Остапюк, вказані у листі факти підтвердились. За самовільне відвантаження пляшок на станцію Калуш та неправильне оформлення залізничних документів директору Миргородського заводу мінеральних вод Панащатенку А. А. оголошено сувору догану.

★ У тому ж номері, у розділі «Клуб губителів природи» повідомлялося про те, що житель міста Коломиї (Івано-Франківська обл.) Кришталович Р. Ф. просвердлив у стовбурі берези, яка росте біля його двору, тридцять вісім дір.

Секретар Коломийського міськкому Компартії України тов. Посторонко повідомив, що вчинок Кришталовича було обговорено на засіданні адміністративної комісії при виконкомі та на зборах партійної групи Коломийського заводу сільськогосподарських машин, де він працює. Постановою адмінкомісії Кришталовича оштрафовано на 180 карбованців.

★ Понад рік у квартирах одного з будинків по вулиці Тухачевського у м. Кривому Розі (Дніпропетровщина) не було гарячої води. Про це до Перця надійшов лист від жителів будинку.

Як повідомив голова Жовтневого райвиконкому Кривого Рога Н. Ф. Попов, нині в будинку встановлено новий бойлер, і гаряча вода подається мешканцям безперебійно.

★ Тривалий час у с. Червоноукраїнці (Дніпропетровська обл.) був закритий магазин, бо керівники споживкооперативу ніяк не могли підібрати продавця.

Голова Криничанського райвиконкому Н. М. Цаберябий повідомив редакцію, що продавець уже підібрано і магазин тепер працює.

Мал. М. НОЗДРАЧОВА

НА БЛАГОДАТНОМУ ПІВДНІ

— Тобі ще не набридло читати газету?

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 20 (1086)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 09. 80. Підписано до друку 02. 10. 80. БФ 10329. Формат видання 70x108/16.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.1. Зам. 04735. Тираж 2.900.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

У США все зростають темпи інфляції.
(3 газет).

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Долар зразка 1980 року.

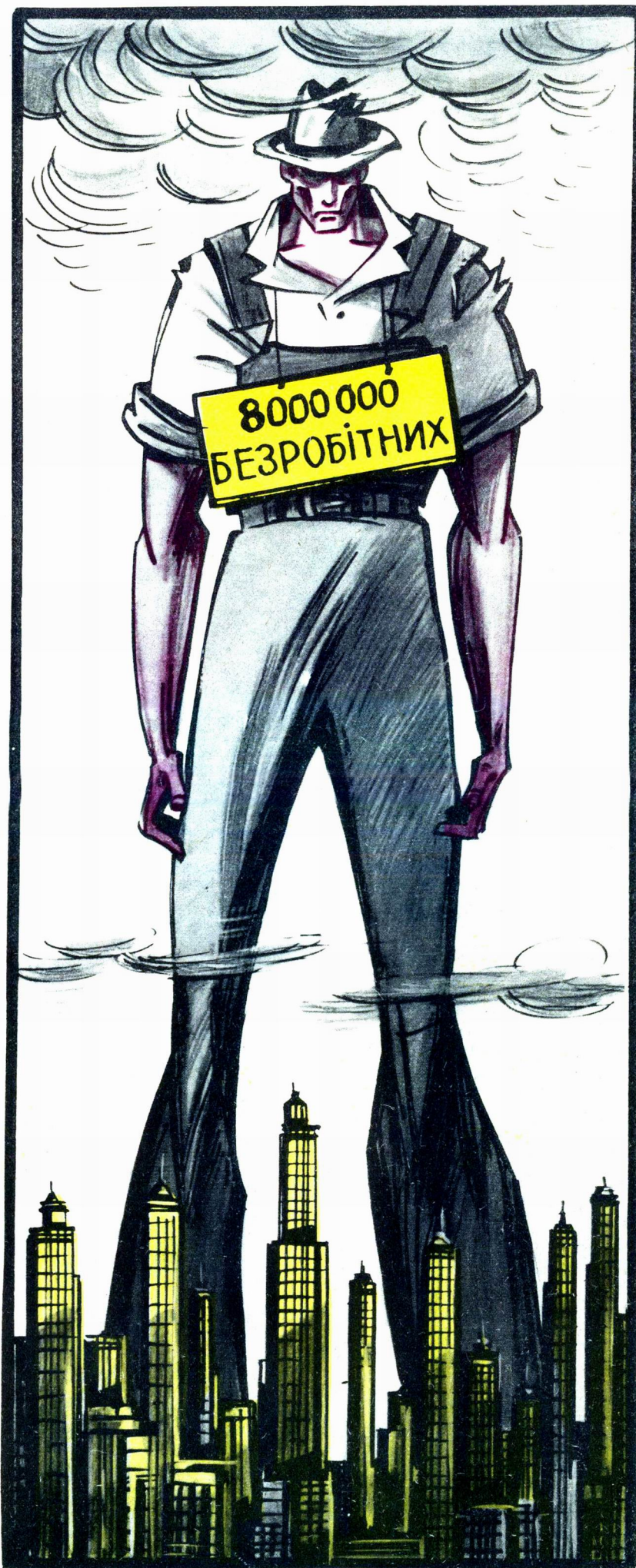
Президентська директива № 59 — це міна, яку адміністрація США підкладає під перспективи міжнародної розрядки.

(3 газет).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Сучасний американський хмарочос.